Ч. 169 (11.422). Львів, середа 1. серпня 1928. Розтова оплата заплачена ґотівкою. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10. II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Перед зміною конституції в Польщі.

Ціла без вимку польська преса переповнена статтями і замітками про назріваючу зміну польської конституції. Це знак, що ця важлива справа переходить зі сфери менше або більше теоретичних міркувань у сферу реальної дійсности. Відповідно до політичного світогляду і становища до теперішнього уряду, кожний з пресових польських органів висловлює свої думки про цю справу, при чому думки ці міняться всіми барвами веселки, починаючи від найбільш реакційних, білих, аж до скрайно негативних, червоних.

За далеко завело би нас, якби ми хотіли реєструвати всі ці голоси. Та і вважаємо таку роботу покищо зайвою, з тієї простої причини, що головний чинник, що мабуть остаточно вирішить видвигнуте питання, маршал Пілсудський, ще своєї думки голосно не висловив. Це станеться мабуть щойно на заповідженім зїзді леґіоністів у Вильні в серпні ц. р., і щойно тоді можна буде точно зясувати: в якому напрямку і як далеко піде заповіджена „реформа" польської конституції.

Та одно певно: що така „реформа" справді прийде і що буде получена з далекойдучим обкроєнням теперішніх прероґатив сойму, вкупі зі значним поширенням влади президента держави і унезалежненням уряду від волі законодатних установ. Іншими словами: теперішня форма влади в Польщі, котра фактично представляється як необмежене єдиновластя, принялаб нарешті, так сказатиб, „леґальний вид". Таким чином політична преміса, видвигнута в Польщі в кровaві травневі дні у Варшаві в 1926 р., завершиласьби льоґічним висновком щойно тепер, після двох літ позірного животіння польського парляментаризму в тіні бельведерського побідника. Яка прекрасна тема для дослідів і розважань майбутнього історика і соціольоґа сучасної Польщі!

Санаційний табор видвигає всі можливі арґументи на доказ, що, мовляв, парляментаризм пережився і коли тепер Польща приступає до реформи конституції, то не робить нічого незвичайного ані невиданого, тільки виконує конституційний обовязок. Але дивним дивом, не згадує ні один польський орган про цю преважну обставину, що переведені досі зміни конституції в напрямку їх фашизації мали місце **тільки в чисто національних державах:** Італії, Еспанії, Туреччині, Угорщині, Литві та ін. Розуміється: це діло поляків — як вони хочуть устроїти собі внутрішній лад у своїй державі, але в тім лихо, що побіч 60 відс. польського населення живе в Польщі ще 40 відс. інородців, які, подобається це кому чи ні, ніколи не дозволять перемінити себе в податне болото, з якого польські Лікурґи, Сольони, Юлії Цезарі, Наполеони хочуть ліпити свої державні будівлі. Дивним дивом — при обговорюванні плянів і проектів зміни конституції ніхто ані навіть не згадує про них. Невже теперішні володарі Польщі гадають, що над ними можна цілком перейти до денного порядку? І взагалі чи істнує **яканебудь** форма державного устрою, в якій ці мільйони „інородців" можнаб потрактувати як нулю, як повітря, ніщо?

Але правда, при нагоді обговорювання всяких проектів на зміну конституції згадується посередньо і про „інородців". Отже будьмо справедливі! Згадується при нагоді проектів на зміну виборчої ординації: В етнографічній Польщі мається творити одномандатові округи, а на „кресах" останутъ більшемандатові зі спеціяльно ще доцільніше ніж досі й далеко совершеннїше придуманою виборчої геометрією... і з законним забезпеченням у кожному окрузі потрібної скількости польських мандатів. Отже те посереднє трактування „інородців" вказувалоб на те, що конституція буде змінена в напрямі законної асиміляції та національної нівеляції всіх „інородців". Отже не можна сказати, щоби польські Лікурґи та Сольони таки цілком забули попіклуватися „інородцями". Вони, як бачимо, ними таки піклуються хоч тільки посередньо, беручи перед „інородцями" в оборону „покривджену" досі на „кресах" польську меншість, як це влучно висловлюються деколи вшехполяки. Очевидно, ніхто в Польщі не думає про те, що „інородці" всеж таки, позбавлені навіть парляментарної трибуни, зможуть на все це реаґувати безпосередньо. А які будуть з того наслідки? Це для польських законодавців ні не цікаве і не сутнє.

Польща і СРСР.

З приводу виступу Бухаріна й польського протесту.

(Від нашого кореспондента.)

Варшава, 27. липня 1928.

Взаємини Польщі й СРСР є ще більше ненормальні, ніж Польщі з Німеччиною. Щоправда **на зовні** вони дуже не ріжняться. Формально з обома своїми могутніми сусідами Польща має мирові умови „добровільно" обома сторонами, у Версалі та Ризі, підписані, на основі яких у столицях тих держав акредитовані взаємні дипльоматичні представництва. Крім того з Німеччиною засідає Польща у Лізі Націй, ба навіть (бодай покищо) у Раді Ліґи. Зате вже нормальних, на якихось договорах опертих, **торговельних** взаємин Польща не має ані з Німеччиною, ані зі СРСР. З Німеччиною іде навіть торговельна війна, над покінченням якої мають саме 10. вересня ц. р. відновити наради, а переговори про торговельний договір зі СРСР перейшли вже в таку безнадійно хронічну стадію, сповиту такою мовчанкою, що прилюдна опінія навіть забула вже, чи вони взагалі істнували та чи істнують. В нинішніх часах диктатури економічних проблем над проблемами суто політичними такий стан сусідської згоди з виключенням торговельних звязків — є безумовно яскравою аномалією. І булоб цілком досить уже цієї одної аномалії, щоби поміж отими формально замиреними державами (Німеччиною й СРСР з одного боку та Польщею з другого) було постійне **напруження,** — факт, який находить найбільш авторитетне потвердження у **тоні майже** збірної преси заінтересованих держав, якщо тільки ця преса починає говорити про свого сусіда! Та причина того напруження лежить глибше, де-де глибше, не одна вона, а більше їх, і ось саме при аналізі цих причин виходить, здається нам, ясно: і сам факт більшого напруження відносин поміж Польщею і СРСР, ніж поміж Польщею і Німеччиною (не вважаючи на явну торговельну війну з цією останньою) і чому це так?

Здається нам, що річ навіть не в мирових договорах (версайському та рижському), в яких молоденька, тільки що до життя покликана держава станула відносно своїх сусідів, старих і дужих великодержав, на становище диктуючого побідника. І закреслені тими договорами нові державні кордони це теж лише наслідок гріха, — гріха, який обтяжив уже Польщу **перед** ними і після них її переслідує. Цим гріхом — це **відсутність взагалі ясної самостійної лінії у закордонній політиці Польщі.** Короткозорість, хаотичність і залежність політичної думки були слідні однаково на „доконаних фактах", які мали визначити пізніші кордони, що й на самих текстах мирових договорів та й на пізнішій дипльоматичній ділянці. Пригадуємо, що травневий переворот у 1926 році був зроблений саме в імя унезалежнення польської закордонної політики (однаково від ендецького трафарету тупцяння у хвості Франції, як від внутрішньо-польських партійних чварів) та надання їй певних ясних напрямних. Можливо, що осягнути першу зазначену мету, бодай у другій її половині, творцеві перевороту вдалося; чи також і другу мету — про це ще трудно говорити, але є дані, які кажуть у те сумніватися.

Взаємини Польщі й Німеччини природніші тому, що вони — ясніші. Полягають вони на: 1) безоглядній обороні нинішнього статус кво на заході й півночі республики — з боку Польщі, та 2) непризнанні того статус кво на будуче ніякими додатковими міжнародніми обовязуючими заявами та підкреслюванні можливости його ревізії „мирними засобами" — з боку Німеччини. Зате з СРСР справа багато складніша. Складніша тим, що політика відносно СРСР це справа відношення до цілої проблеми Сходу Европи, а вяжуться з нею **безпосередньо** питання: 1) литовське, 2) українське і 3) білоруське. Литовське — найбільше актуальне, на міжнародньому полі найбільш голосне; українське — найширше і по суті найважливіше; білоруське — залежне від рішення обох повищих.

Про дві польські теоретичні концепції відносно тривкого унормування відносин на Сході Европи, баналньо звані ендецькою москвофільською і „лівою" „українофільською" концепцією, ми вже мали нагоду писати, доказуючи аморфність і безглуздість цієї останньої. Ми доказували, покликуючися на польські джерела, що польсько-українська війна в 1918-19 рр. і похід на Київ були ведені без міцного політичного пляну та що і відома „славетна" варшавська угода була тільки допомі...им декораційним додатком до пляну стратегічного. І що доказав найяскравіше безплановий, цілком випадковий, з погляду далекозорої державної політики просто незрозумілий і безглуздий рижський мировий договір.

Чи і наскільки дозріла свідомість цього у польських політиків — трудно казати. Ми швидше готові признати, що ця свідомість **починає прозябати;** мало з цього користи, бо знаючи наших сусідів знаємо, що процес такого освідомлювання тріває — віки! Та незалежно від цього первородний гріх рижського мира починає мститися. Цей гріх не дав і не дає тому мирові порохом припасти. Рижський мир стає поволі знову темою дискусії. І як звичайно в таких випадках — діється це в найменше сподіваній хвилині, при найменше сподіваній нагоді.

Голова III. Інтернаціоналу Бухарін виголосив на VI. конґресі цього червоного ареопагу (про який „Діло" окремо широко інформувало) велику промову, присвячену польсько-радянським відносинам та основану на заложенні неминучости польсько-радянської війни. Болючи над роздвоєнням у КПЗУ та КПЗБ (Ком. Партія Зах. Білор.), Бухарін окремий уступ промови присвятив значінню КПП для комунізму й політики СРСР та потребі втримати цю організацію на високому рівені дисципліни, єдности й орґанізації. „Ясно, що в **разі війни** цій партії разом з її братніми орґанізаціями прийдеться відограти першорядну ролю". Про негайний голосний відгук цієї сенсаційної промови в польській пресі ми вже писали. Вчора, як можна було сподіватися, польський посол у Москві пан Патек склав урядуючому заступникові Чічеріна, Караханові, протест проти нарушення цією промовою Бухаріна 5-ої статті рижського договору (невтручання у внутрішні справи другої держави, стримання від агітації й пропаґанди та відмова від підтримки ворожих антидержавних орґанізацій). Чи уряд СРСР стане знову на становищі, що Комінтерн, це незалежна й цілком окрема від держави інституція а виступи його достойників уряду СРСР не торкаються, чи який інший найде дипльоматичний викрут — це річ другорядна. Фактом є, що польсько-більшовицькі відносини знову болюче спотикнулись.

Сталося це в моменті, коли у Варшаві є голосні розмови про всякі зміни в централі міністерства закордонних справ та на закордонних дипльоматичних посадах, і коли ці зміни мають саме обхопити і посаду самого міністра і посла в Москві і начальника східного відділу в МСЗ і підпослів у Ризі та Букарешті. Підождемо ще трохи, наскільки виступ п. Бухаріна змодифікує пляновані зміни й у якому це станеться напрямку. Маємо враження, що хоч і вдасться може обостороннім заходам дипльоматії звести цей виступ до значіння проминаючого епізоду, всеж — цей [illegible] символ далеко не маловажний.

I. Кедрин.

Всі українські діти до української школи! — Хто [illegible]

Припильнуйте плебісциту за українською школою.

(Внешення рекурсів проти відмовного рішення шкільної Кураторії).

Повітові шкільні інспекторати оголошують вже рішення шкільних кураторій в справі внесених у грудні 1927 р. декларацій за українськими школами.

Як можна було й надіятися — рішення ті з правила відмовні. Від рішення куратора прислугує заінтересованим батькам рекурс (відклик) до міністра віроісповідань і прилюдної освіти в речинці 14 днів від вивішення оповістки у льокалі громадського (гмінного) суду.

Обов'язком інтересованих батьків є:

1. Щоденно провірювати в громадському уряді, чи нема прилюдної оповістки про рішення шкільного Куратора і ствердити, котрої днини її прибито чи прилíплено.

2. В кожному відмовному випадку внести своєчасно рекурс і то в польській мові (з огляду на т. зв. язиковий закон з 31. 7. 1924) на руки приналежного повітового шкільного інспектора — очевидно за посвідкою. В рекурсі слід виказати безпідставність і протизаконність усіх тих мотивів, які навів шкільний куратор на умотивування цього відмовного рішення.

Буває, що шкільний куратор між відмовними мотивами наводить, на підставі недокладно і невірно переведеної в 1921 о. конскрипції (переписи) людности, що в даній місцевости (часто в чисто українській) всупереч фактичному станові річи нема 25 проц. українського населення. В такому випадку слід у рекурсі документально виказати фальшивість конскрипції на підставі посвідки приналежного гр.-кат. зглядно гр.-правосл. парохіяльного уряду (статус анімарум), евентуально й потвердження дотичного громадського уряду та інших документів.

Найчастіше покликується шкільний куратор на те, що внесено декларації за 20 або й більше дітей з домаганням „państwowoї" мови в школі. Між тим в дотичній громаді є заледво двоє, троє або й зовсім нема польських дітей. Практика виказала, що з „внешенням" декларацій за „państwowою" мовою навчання робилися найрізнородніші надужиття: Видурювано підписи від неграмотних громадян буцімто на трутку на миші, на збіже, на засів, на якусь запомогу і т. п. В богатьох випадках подавано діти в передшкільному у віці (навіть заледви кілька місячні!) або вже в позашкільному віці (навіть такі, що вже служать при війську). Вкінці внешено зовсім фіктивні декларації від неіснуючих громадян за неіснуючих дітей.

Отже в кожному поодинокому випадку, де шкільний куратор покликується, що внесено декларації за 20 або й більше дітей, з домаганням навчання в „państwowій" мові, — зажадати від приналежного повітового шкільного інспектора спису батьків, що внесли дотичні декларації і за котрі діти, зглядно в якийсь інший спосіб ствердити надужиття і подати їх у рекурсі. Якщо шкільний інспектор відмовився би дати такий спис або дозволити вглянути в дотичні акти, — то навести це в рекурсі і зажадати слідства з рамени міністерства, щоби ствердити, чи і які були надужиття і фальшування в кожному поодинокому випадку.

Право рекурсу (відклику) прислугує кожному з тих, що внесли декларації з домаганням української мови навчання в школі і такий рекурс внесений своєчасно навіть одною особою є правосильний. Одначе ліпше буде, як попідписують рекурс всі ті, що внесли декларації.

Як хто потребував би правної поради в справі внесення рекурсу, нехай удасться негайно до приналежного повітового кружка „Рідної Школи" або до найближчого українського правника (адвоката, судді, нотара і т. п.) і принесе зі собою текст рішення шкільного куратора й інші документи потрібні для поважения кураторського рішення згл. вияснення справи.

Зі всіх рішень і рекурсів робити точні відписи і пересилати їх до Правної оборони при „Рідній Школі, у Львові, Ринок 10, II. пов.

Правна Оборона при „Рідній Школі".

Сокільська неділя.

З виступів українського сокільства.

Так треба назвати день 29. липня п. р. Відбувався Сокільський Повітовий Здвиг у Підгайцях, окружне свято з участю сокільських гнізд у Соколівці. Похід Соколів на могили, в Раві Руській, прилюдні сокільські вправи в Комарні, а як не помиляюся, то і свято в Сколім. Крім того відбулися два свята сокільських паланок під Львовом, а саме в Пустомитах і в Керниці біля Городка.

Зачну від підльвівських джунглів. Хоч мене вибір цеї неділі минув, бо поїхав за мене хто інший з „Золотою Книгою" до Підгаєць (привіз на викупно Українського Городу 156 зол.), то щось казало мені заглянути в рідні сторони. Підходить мені найбільше Пустомити. Вже на стації орієнтуюся, на що я попав. „Сокіл" Пустомити, який вийшов витати побратимів з Оброшина, бігом попри мене жене на оборону „Сокола" з Місток, на якого напала боївка з Семенівки і Пустомит, і то на публичній дорозі. Бачите: таке діється під самим Львовом... Але Пустомити що дістали недавно хрест перед головним двірцем у Львові, вміли на щастя найтися в ситуації.

Заходжу на загороду, де відбувається свято. Є вже тут і „Сокіл" IV. зі Львова, „Сокіл" Містки, Оброшин, Пустомити, як і „Луг" з Ліснович. Порошин і Милошович. Усіх єднує поклін перед Тінями Найкращих Наших, яким присвячене свято.

Але короткий привіт від Сокола-Батька, в якому згадується й найновішу сокільську жертву, бл. п. побратима Миколу Білозора з Холоєва. Лунає трикратне „Слава" в честь погибших і всі вислухують „Боже великий єдиний". Вправи починаються, а череда противників пересувається на сусідні подвір'я. Йду між них і зазначую, що як будуть вити, то зроблять стид тільки своєму племени. Злиховані, що їх знаю, але це не помагає. Обнюхують, кивають головами, але таки тягнуть за мною під браму і потім верещать. Вереск їх чути аж на дворець, але це не перешкоджує в цілім святові. Відбуваються вправи вільноруч Сокілок (40), Луговиків топірцями (50), вільноруч Соколів (40) під допрігй сокільської оркестри з Місток. Душа радується, що народня сила розвивається. Нагло розлючені противники в числі до 40 зачинають кидати камінням у вправців і дітвору й виломлюють браму. Покишо на тім кінець, бо вистарчив один рій Соколів, що станув на воротах — і ціла череда з провокаційним ревом подалася на боки. Пішли вправи сокілок хоругвами і Луговичок хустинами. Поважна й гідна постава Соколів відобрала тим противникам відвагу, які й потягли в село. Між ними пізнав я Пйотра Вінчара і його брата Карольку з Пустомит, як також богато надійних учнів львівських шкіл: Слівінського Дзюнка і Тереха Сташка з Семенівки. Цей останній — син управителя школи.

Свято кінчається короткою забавою, бо потяг небавком відходить. Збираємося до відходу. Щойно тепер надходять двох поліцаїв, хоч впорядчики свята звернулися були за асистою на год. 3-ю. Може командант поліції на повіт Львів повчить підвладного собі з Пустомит про його службу й обовязки. І хоч звертаємо увагу команданта постерунку п. Конта на відсутність безпеки і він власними очима мусів бачити поведінку череди під „кулаком рольнічим", то він все те приймив байдуже, заховав спокій і за хвилю сам зник як камфора, залишаючи одного постерункового. І коли ми публичною дорогою підійшли на висоту „кулака рольнічого", надбігла знов та сама череда з колами і, звичайно як у боягузів буває, кинулася на задні ряди, себто на Соколів з Пустомит і Луговиків з Ліснович та Соколів з Місток. Тим було того вже забагато. І помогли поліцаєві, який з наражінням життя розганяв „культурних" малькоментів, розігнати підміських бандитів, так, що вони поховались аж за стрихах...

Треба признати, що гідна постава і зимна кров як Соколів, так і Луговиків не допустили до провокованого розливу крови. Доказ братньої любови в формі кола і каменюк привезли ми до Львова, де можна їх оглядати.

Про сокільський виступ у **Керниці** знаю тільки те, що взяло там участь 4 сокільські гнізда, себто Городок, Мшана, Ставчани і Керниця, а в **Соколівці** — 9 сокільських гнізд (200 Соколів (ок) з трьома сокільськими оркестрами. На Сокільське Свято в **Підгайцях** прибуло понад 700 Соколів і Сокілок. Описи тих свят і враження з них іншим разом.

По широкому світі.

У Римі почався процес проти 33 комуністів арештованих по всій Італії за останній рік. 50 адвокатів-фашистів, між ними і посли, згодились стати оборонцями.

Звільнений з вязниці бувш. грецький премієр Пангальос видрукував подяку Венізельосові. Пангальос, просидівши 27 місяців, хоче тепер домагатись відшкодування за здоровля та ганьбу.

Льойд Джордж знову вибраний провідником лібералів у парляменті.

Беля Кун вернувся вже до СРСР через Німеччину.

Югославянський міністр справедливости домагається від скупштини видачі трьох послів, що відповідатимуть за злочин.

Литовське мін-ство війни видало розпорядок, що дезертирам, які втікають до Польщі грозить кара смерти.

Громадянська війна у Нікарагуї закінчена; голова повстанців Санеріно втік, його спільники піддались або арештовані.

ВОЛОДИМИР РИНЯВЕЦЬ.
священик-емерит.

За регабілітацію Лозинського

До історії введення в наше письменство латинської азбуки.

В журналі „Нива" за місяць січень 1928 р. помістив о. Юліян Дзерович статтю п. з. „Довоєнна праця нашого духовенства" — на маргінесі книжки д-ра Костя Левицького п. з. „Історія політичної думки галицьких українців в рр. 1848—1914". В цій статті, в розділі п. з. „Перевертні-ренегати", находиться такий уступ: „...але досить тої чести перевертням, щоби їх іменами довше заниматися, тішмося, що між такими шкідниками нашої справи імени священика не знаходимо. Правда, того часу в р. 1834 о. Йосиф Лозинський, парох Яворова, захвалював польське абецадло для нашого письменства, однак по 25 літах, коли зібралася азбучна комісія в 1859, заявив комісії, що відступає від тої думки, яку захвалював перед 25 літами".

Виходило би з цього, що й о. Йосиф Лозинський був перевертнем-ренегатом. А тимчасом о. Йосиф Лозинський (автор граматики і „Руського Весілля") находиться між першими, що в тих роках старались про відродження і піднесення нашого народу в Галичині. Про нього вельми симпатично пише наш історик Михайло Грушевський у своїй „Історії України" (9 тисяча, Київ-Львів 1913, ст. 494): „Против автора першої друкованої угорської-української граматики Мих. Лучкая, що силився до книжної церковної мови й автора першої друкованої галицької граматики Йосифа Левицького, що хотів держатися не тільки старої української книжної мови, але й зближатися також до книжної великоруської, виступив досить рішучо Йосиф Лозинський бороняч чистої народньої мови". А тепер о. Юліян Дзерович згадує його імя в такий спосіб...

Тому, що згадка про о. Йосифа Лозинського, поміщена в розділі: „Перевертні і ренегати", моглаб у декого викликати злу думку про його характер і діяльність, хочу дати тут коротке пояснення дотично його проекту введення до нашої мови латинської азбуки, про що нині мабуть ніхто не знає. Зазначу, що о. Йосиф Лозинський був цілою душею відданий нашому народові. Він нераз продумував над тим, в який би то спосіб культурно й політично піднести наш нарід. В тих роздумуваннях зродилася у нього гадка, чи не добрим средством до піднесення нашого народу було би впровадження до нашої мови латинської азбуки. Довго важив він аргументи за і проти, а вкінці пішов з цею справою по пораду до незабутньої памяти епископа Снігурського. Треба знати, що в тих часах всюди по наших домах говорили по польськи. Так також розмовляли і наші священики зі своїми епископами. Тут наведу дослівно розмову між епископом Снігурським і о. Лозинським: Коли Лозинський увійшов до палати, епископ запитав його: „Co sobie Aćpan życzy?" О. Лозинський відповів: „Powstała u mnie myśl, czy by nie dobrze było dla podniesienia naszego narodu wprowadzić w nasz język polskie abecadło i ia przyszedłem o poradę, co Vasza Biskupia Mość na to powie". Епископ Снігурський почувши це, дуже довго застановлявся, а вкінці сказав: „Wie Aćpan, że to nie zła myśl. Ale niech Aćpan to publicznie podniesie, a będziemy widzieli, co Rusini na to powiedzą".

З цеї розмови бачимо з одної сторони великий розум, прекрасний характер і такт епископа Снігурського, а з другої сторони, що Лозинський не з титулу ренегатства, але з великого патріотизму і в найліпшій вірі подавав свій проект. Небавком потім о. Лозинський, відповідно до ради епископа, підніс публично свій проект введення в нашу мову латинської азбуки. Але зараз посипалися на нього зі всіх сторін великі громи. І як то все буває — одні громи були пущені на вітер, без ніяких аргументів, а другі з великими і тяжкими аргументами проти його проекту. Лозинський з перших громів не робив собі нічого, але над другими застановлявся глибоко і прийшов до переконання, що його проект не тільки не був тоді добрим средством до піднесення нашого народу, але навпаки — приніс би йому якнайгірші наслідки. І тому зовсім змінив свою гадку.

Прийшов рік 1859. Намісник Галичини граф Аґенор Ґолуховський захотів ввести в нашу мову польське абецадло і в тій ціли скликав „Собор учених", а властиво, як слушно кажеться в „Ниві", комісію азбучну. А що граф Ґолуховський знав, що о. Лозинський підносив свого часу такий проект (як політик мусів бути обзнайомлений з цілим нашим відродженням), покликав до цеї комісії і о. Йосифа Лозинського. О. Лозинський, який ще в 1835 р. змінив свій погляд на цю справу, в цій комісії виступав якнайгостріше проти введення до нашої мови латинської азбуки. Тоді граф Ґолуховський сказав таке: „Ich will lieber zehn Teufel sehen, als einen Łoziński...".

При цій нагоді спростую ще, що коли Лозинський підносив свій проект, він був тоді парохом в Медиці, а не в Яворові, як це помилково подано в статті Дзеровича. Парохом Яворова став він щойно пізніше.

Один автор нашої літератури дивується, що о. Лозинський належав пізніше до москвофільської партії. Це „москвофільство" о. Йосифа Лозинського маю намір в найближчій будуччині вияснити, оскільки Бог уділить мені життя, а „Діло" своїх шпальт.

Ще одно пояснення. В ч. 2. „Ниви", в статті „Провінціональний Синод 1891 р.", читаю: „Наради Синода в комісіях були дуже бурхливі із за цього, що епископи хотіли ввести в наш обряд 40 латинських святих і початки целібату". Пояснюю: Акцію за целібатом піддержував сильно митрополит Сильвестер і архіепископ Чіяска, а цілу акцію проти целібату вів потайки бл. п. д-р Юліян Пелеш, перемиський епископ. Він згуртував коло себе кількох священиків зі своєї епархії, давав їм всякі потрібні інформації, вказував на канони церкви, на які мали священики відкликуватися, казав здавати собі реляції зі всіх розмов і нарад в підкомісіях і т. д. Тут зайшов інцидент, який одначе до опублікування не надається. Може це коротке пояснення придасться до нашої церковної історії.

Цеблів, дня 12. квітня 1928

Останні вісти.

ЗАМАХ І. ПРЕЗИДЕНТІВ АРГЕНТИНИ І КУБИ.

З Буенос Айрес подають, що сенатор Молінарі повідомив владу про замах на президента Аргентини. Рівнож подають з Гавани, що поліція викрила змову на життя президента республіки. В Сант-Яго арештовано вищого урядника Гонзальоса запідозрілого в участи у змові.

ТІТУЛЕСКУ ЗГОЛОСИВ ДИМІСІЮ.

Міністр Тітулеску дефінітивно зложив свою димісію. Повнення обовязків міністра обійме спершу Братіяну, а потім можливо міністр рільництва Аргентіяно. Сподіваються, що Тітулеску погодиться по відбуттю 3-місячного урльопу занити становище посла в Льондоні.

КРІВАВІ СУТИЧКИ В МЕКСИКУ.

Американські газети доносять, що коло Ріо Верде прийшло до бою між військом і революціонерами, причім згинули 2 жовніри і 19 повстанців.

ПОЛЬЩА ЗАПОБІГАЄ ДІСТАТИ КОЛЬОНІЮ.

Праські „Нар. Лісти" містять відомости на підставі донесень з Відня, що польський уряд звернувся до франц. з просьбою, щоб той поміг Польщі дістати одну з давних нім. кольоній. Франц. уряд поставився до просьби прихильно і на осіннім засіданні Ліги Націй виступить в цій справі.

ПОЖЕЖІ НА УКРАЇНІ.

„Правда" подає, що на Рад. Україні ширяться пожежі. В Дніпропетровській окрузі занотовано протягом місяця 370 випадків пожежі. За викриття підпалячів влада визначила нагороди.

НОВИНКИ

— **Примхи природи.** Кілька днів збиралась над Львовом що-вечора хмари і видко було на них великі далекі блискавки. Всі ждали бурі або бодай дощу наздремне. У неділю спека та духота дійшла до вершка. Аж у понеділок урянці прийшов справжній „господарський" дощ, що своїм холодом навіть нагадав трохи осінь. Чи охопив він великі простори нашого краю невідомо. Від двох тижнів посуха знищила городовину. Европейські метерольоги заповідали на ці дні великі дощі та бурі. З різних кінців світа преса записує різні примхи цьогорічної природи. Наслідком великих злив Амур залив місто Зея і багато сіл; Ріка Айсен у Чілі залила прибережні міста та села; У південній Еспанії спеки дійшли до 60 степ. Ц.; Вулькан Майон на Филипінських островах почав знову вибухати.

— **Львівська хроніка.** 23-літній музикант Фердинанд Куропатницький убив свою 10-місячну доньку і втік. — На головнім двірці поїзд небезпечно поранив Михайла Панька є Зимної Вульки, який зачепив ногою за шини переходячи тор. На товар. двірці поїзд переїхав залізн. машиніста Филиповича; не є виключене, що машиніст сам шукав смерти. — У звязку з нападом на личаківську почту ч. 14 поліція арештувала підозрілого Франца Лєнара, що є професійним „касовником", одначе на другий день його випустила. На третій день його покликали знову на поліцію, вже як свідка. Тоді Лєнар скочив на вул. Казимірівській з слідчого виділу з І-го пов. на подвіря і прикидався, що поторощив собі кости. Здоровий Лєнар стигнув аж тепер на себе підозріння, що знає дещо про напад. Так каже поліція. — До вязниці відставили управителя фірми „Югурт" болгарина Сарілова, який у неприсутности власника крамниці заробив багато для власної кишені.

— **Градова буря.** В пятницю мин. тижня впаліа градова буря в повіті ярославськім. Град завбільшки волоського оріха частинно знищив засіви. Спричинені шкоди виносять коло 100.000 зол.

— **За дешевший хліб** обіцює боротись міністр внутрішніх справ, тому, що без огляду на знижку цін збіжа пекарі беруть далі дотеперішні ціни.

— **З постійної хроніки.** Директор одного відділу в варшавськім магістраті, Фідерський, утік з 40.000 зол. — Недалеко Мінська Мазовецького бандити вбили і ограбили в ночі, переїзджаючих туди торгівця безрогою і візника. — Біля Нового Санча зловили дезертира, за яким пошукує поліція вже від двох місяців. — В Варшаві вкрали з перед дому авто. Це перший цього роду випадок в поліційній хроніці Варшави. Злодіїв не зловили.

— **Ще про смерть Мальмгрена.** Цапі перепіздаючи через Штокгольм відвідав жінку Мальмгрена, якій передав предмети залишені її мужем на „Чітта ді Міляно". Шведська преса передає враження родини Мальмгрена, що Цапі є чесною людиною. З цього ствердження виходило би, що велика тінь підозрінь щодо смерти Мальмгрена паде на його товариша подорожі Маріяно.

— **Пожежа в Яремчі вибухла** 29-го в неділю в віллі Ганусь, де є театральна та дансінгова саля. Між гістьми запанувала метушня, бо в сусідстві були склади нафти та бензини, а вітер помагав пожежі. При цьому (річ ясна в наших літниськах) місцева огнева сторожа мала добру волю та охоту і Прут недалеко, але не мала добрих сикавок. Треба було аж ждати на підмогу з Микуличина і Делятина (гарний шмат дороги!) і знову, річ ясна, ця підмога приїхала запізно. На щастя, до катастрофи з вибухом не дійшло і людських жертв теж не було. „Згоріло те, що мало згоріти" — як кажуть літні фільософи.

— **Україна в радіо.** Довідуємося, що д-р Ганс Кох, бувший старшина УГА, матиме два виклади в німецькім радіо, які повинні зацікавити тих українців, що мають радіо-апарат. А саме 31. 7., в радіо Штутґарт, год. 7.15—7.45: „Україна очима німця", а 2. 8., в радіо Берлін, год. 6-6.25: „Німці в Галичині".

— **З Української Академії Наук.** Голова комісії звичаєвого права при Академії Наук, акад. Малиновський звернувся з закликом до сільської інтелігенції, робкорів і селькорів і всіх знавців народнього побуту з проханням збирати матеріяли про звичаєве право на Україні й надсилати його до комісії. — Етнографічна Комісія вислала на Кавказ свого дійсного члена проф. Кагарова для ознайомлення з краєзнавчою працею в Грузії та в автономних республиках Закавказя. — Керманич працями комісії, що складає Біографічний Словник, М. Могилянський, працюючи в архіві П. Куліша й Г. Барвінок у Чернигівському музеї знайшов листи Г. Барвінок (середина 50-их років), що мають дуже велику вагу для освітлення родинних відносин цієї пари письменників.

— **Україніка.** В італійськім журналі „Академія" находимо довшу статтю Михайла Єреміїва про „Українську літературу"; цьогож автора другу статтю про школу на Україні находимо в італ. журналі „Кроніко дель арте едукатріче". У франц. деннику „Люксембурська незалежність" є в ч. 206 стаття французького посла Емануїла Евгена п. з. „Україна і Росія".

— **Відкриття Олімпіяди.** В мин. суботу відбулося святочне отворення Олімпіяди в Амстердамі. На ньому був присутний голляндський король Генрих. Почалось воно голляндським національним гимном і стрілами з гармат. Опісля склали олімпійську присягу, яку виголосив по французьки найліпший голляндський футболіст Гарі Деніс в окруженні представників усіх інших держав. Кожний з них мав прапор свойого народу. Характеристичним явищем у першому дні Олімпіяди був конфлікт французької делегації із комітетом олімпіяди, що заборонив віхати французам на авті. Одначе вже другого дня конфлікт залагоджено і французи приступили до змагань.

— **Рішні вістки.** У Нюйорській медичній академії відчитали доклад про успішні випадки лікування розстроєної нервової системи отрутою... змії. — Патуальський магараджа, що їздить по Німеччині запропонував відомому диригентові Готшальк зорганізувати оркестр на його дворі; нім. диригент бере туди 60 музикантів. — У Брюсселі арештували директора одного банку, що вкрав кілька мільйонів. — Варшавська артистка Евгенія Байон-Бриновська кинулась під авто і вмерла. — Папа звихнув ногу. — Секретар промислового потентата Німеччини Стіннеса (сина) арештований за фальшування державних паперів. — Югославянський король прийняв як власні діти вбитого Павла Радіча, сина Збішка вислав на студії до Франції, а доньку Радіро, Надію, помістив у Брні у спеціяльній чеській школі для дівчат. — 7. серпня ц. р. відбуться в Антверпені міжнародний конгрес... перантисти на міжнародній конгрес.

— **Спортові рекорди.** В остаточних світових змаганнях у Парижі між Францією і Спол. Державами виграли французи Коше і Боротра проти Тільдена і Гунтера з таким вислідком 6:4, 6:8, 7:5, 4:6, 6:2. Вони здобули т. зв. чашу Дейвіса. — На найвищу висоту 60 на 21.000 ст. — На найвищу висоту капітан Гестін знісся на легкім літаку капітан Гавілянд з жінкою; попередній рекорд з 1927 р. Бона і Льосіна був 18.700 стіп. — На амстердамській Олімпіяді першого дня вийшли переможцями: американець Куз, що кинув кулею на 15 м. 87 цм.; за ним його земляк Брікс (15 м. 75 цм.); у скоку вверх американець Кінґ — 1 м. 94, друге місце теж американець Гедж... 1 м. 94 цм. У бігу на 100 м. перше місце Лєґ з Півд. Африки, друге і третє Мек Алькістер і Рассель — Спол. Держави — всі в 10.8 сек. — У бігу на 10 км. перше місце фінляндець Нурмі 30 мін. 18.8 сек. і фінляндець Рітоля 30 мін. 19.4 сек.

— **Американські вибори.** Комітети республиканської і демократ. партії в Спол. Державах призначили по 5 міл. дол. на „президентську" кампанію. „Сухі" і „мокрі" також рішили видати на боротьбу з алькоголем і з його обороні по 2 міл. дол. В усій цій боротьбі велике слово матиме жіноцтво, що складає 49 відсотків загального числа виборців і має 28.500 тисяч голосів.

— **Аманулла іде слідами Кемаля.** Як доносять щоденники з Кабулю, Аманулла, у своїй великій промові, виголошеній на зборі афганіст. урядовців, заповів створення ради, що складатиметься із представників суспільности, себто буде чимсь у роді парляменту. Він ганив також полігамію, як головну причину корупції, що розпаношилась в афганістанських урядничих сферах. Накінець поручав своїм урядовцям вправлятись у спорті, що є передумовою здоровля. Як бачимо, поїздка Аманулли по Европі не лишилася без наслідків.

— **Чи генерал може бути анальфабетом?** Чеський міністр закорд. справ Бенеш назвав свого часу на засіданні сенатської комісії димісіонованого генерала Гайду — політичним анальфабетом. Гайда подав Бенеша в суд. Заступник Бенеша заявив цими днями в суді, що справа є передавнена, але Бенеш готов перевести доказ правди.

— **Вакації державних мужів.** Цікаво приглянутися життю державних діячів на вакаціях, коли вони мають змогу присвятити свій час тому, що найбільше люблять як... приватні люди. З чужинної преси довідуємося про такі вакації дипльоматів: Штреземан увесь день проводить у своїм саді, підрізуючи рожі. Садівником салюбки стає і Чемберлен. Льойд Джордж їздить у той час по морі, здебільша на власній яхті. Пуанкаре пільно працюючий пише свої спомини. Бріян ловить рибу і веде розмову з селянами. Завзятущим рибалкою є кандидат на президента Спол. Держав Гувер, що просиджує з вудкою довгі години. Кулідж в одязі полевого робітника косить і накладає сіно на віз.

— **Ратунковий човен** на морі грає ту саму ролю, що обезпечення від життя в нашій будучині. Чим більше непевною є ця будучина, тим потрібнішим є життєве обезпечення. Про всі його користи скаже вам рідне Т-во „Карпатія" у Львові, Руська 18, І. пов.

— **Справлення похибки.** У вчорашньому числі „Діла" в статті п. н. „Перспектива нового великого прибутку в господарстві" зайшла немила похибка, а саме: на кінці статті у підписі автора зложено „управитель" замісць: учитель семинарії у Самборі.

Театри.

Міський великий театр.

31-го г. 7·30 веч. „Ріголетто".

Міський „Театр Новин".

31-го г. 8·30 Виступи „Qui pro quo" програма „Як не ти робиш".

КІНА.

„Палас": „Шаління одної ночі".
„Лев": „Сальто мортале".
„Апольо": „Сповідь" і „Пісня молодих змислів".
„Фатаморгана": „Зов моря".
„Байка": „Проважена" і „Мусимо мати діти".

Нове огнище культури.

Т-во „Бойківщина" та її завдання. — Обовязки громадянства супроти „Бойківщини".

Щеля поборення усяких перешкод відбулися нарешті дня 16. червня 1928 р. перші загальні збори Товариства „Бойківщина" в Самборі, на яких вибрано таку Старшину: д-р Вол. Гуркевич — голова, радн. Вол. Курчак — заст. голова, проф. д-р Мих. Скорик — секретар, д-р Вол. Кобільник — касієр, проф. Іван Филипчак — управитель музею, проф. Антін Княжинський — реф. видавництва, радн. Микола Івасюк — реф. архіву, заступниками Старшини вибрані: Іван Горбачевський та проф. Нал. Лизінський. До Провірної Комісії вибрані: проф. о. Мих. Юнвак, проф. Карло Шумний і радн. Василь Бережанський.

Крім цього основниками Т-ва „Бойківщина" є: проф. Микола Лашевич, якого за його заслуги і дари з нагоди його 90-ліття іменовано почетним членом. Іван Туркевич, б. президент Окружного Суду з часів ЗУНР, о. Дмитро Гординський, декан, проф. Теодор Біленький директор укр. семинара, ем. радник Вол. Козакевич, проф. Гнат Мартинець, інж. Юліян Нижанковський, радн. Вол. Граб, Дмитро Кульчицький-Ручка аптикар, директор Народної Торговлі Петро Шумський і купець Лука Нагірний.

Цілю Т-ва „Бойківщини" між іншим є: піднесення культури, підвищення побуту, природи і світогляду бойківського племени, зберігання старинностей через удержування музею і архіву. Виходячи з расово-територіяльного принціпу Т-во змагати буде до придбання думати категоріями не років, а століть, на давній традиції будувати новітнє життя і новітню культуру. В тій цілі видавати буде неперіодично „Літописний Листок Бойківщини" з ілюстраціями, вести і доповняти „Альбом" особливо для Бойківщини заслужених громадян і то в міру матеріяльної спроможности.

На загальних зборах порішено дати почин до висипання „Могили-кургану Івана Франка над Дністром" а то між Нагуєвичами а Дністром. Закликаємо проте бойків, а в першій мірі голови т-в: філій Просвіти, Бесіди і Союза Українок з Балигороду і Ліска, з Турки н. Стр. і Старого Самбора, Дрогобича і Борислава, Стрия і Сколього, Долини і Болехова, Калуша і Перегінська, Станиславова і Самбора, щоби цю справу обміркували на засіданнях і вибрали уповажнених від поручників на спільні сходини, які повинні відбутися в Дрогобичі в цілі вибору „Бойківського Комітету", якого метою буде висипання відповідної площі над Дністром. Особливо молодь підчас ферій цею справою повинна занятися. Для збірок на висипання могили, утворено в Господарсько-Торговельній Спілці в Самборі конто під ч. 222. Виказ жертводавців буде оголошуваний.

Розподіл праці обіймає референтів а саме: природи, археольогії, історії, літератури і мови, етно-графії-льогії, соціольогії і статистики, демольогії і ворожбицтва, звичаєвого права, народньої медицини (напр. збирання і використання лічничого зільництва), економіки, мистецтва й архітектури. Близчі пояснення будуть надруковані в першім випуску „Літопису Бойківщини", а покищо треба звертатися на адресу голови колегії референтів проф. Івана Филипчака в Самборі, вул. Огородова.

До музею-архіву призбирано з пів тисячі предметів. Маємо вже кости мамута з трьох повітів Бойківщини а то з турчанського, самбірського і руденського, кремінні сокири, диби (залізні кайдани на руки і ноги), роги лося, перлові рини, плащениці, патериці, калиньянці, старі книги, шематизми, (з 1836 р.), відозви Гол. Руської Ради з 1848 р. Універсали Центр. Ради, збірку... значну скількість старих грошей мідяних, срібних, паперових, писанок, тарелей, дерев'яний віз і плуг, стару збрую, мінерали, птахи, зілля і т. д., електричний дзвін Т. Старуха з часів обструкції в австр. парляменті, спомини про Франка, Качковського і т. д. Всі предмети одержало Т-во даром, а жертводавцями є: Микола Лащаром, д-р Володимир Гуркевич, Іван Ясеновський, Михайло Кобилецький, Дмитро Дашо, д-р Бронислав Мельник, Іван Филипчак, Антін Княжинський, Володимира з Косовецьких Сенинська, о. Іван Мельник з Берегів, Олекса Кищакевич громада з Сільця, д-р Анатоль-Мельник, Володислав Курчак, д-р Вільгельм Пропст, Іван Гопішин, А. Юрасевич, брошивка і вироблення паперових річей. Іван Горбачевський, Дмитро Кульчицький-Ручка, Карло Шумний, Евгенія Біло, д-р Лаврин Турецький, Онуфер Палан, директор Народної Гостинниці зі Львова, інж. Юліян Нижанковський, Михайлина Лашкевичева, учит. семинара, д-р Володимир Кобільник, д-р Оскар Тайбелес, д-р Володимир Штойков, Н. Саноцький, Богдан Янцевський з Борислава, Микола Айларов, емігрант з Полтавщини, Теодор Ткач, Іван Туркевич, Марія Лашова — з Старого Самбора.

Актін Гула, Александер Кучера, Василь Борожанський, Микола Івасюк, Петро Барнович, Евдокія Ясеницька, Іван Федишин, Давид Екорт і Іван Сосенко — всі (при котрих не згадано місцевости) зі Самбора.

Зібрані матеріяли це лише початок, бо величезні скарби порозкидувані є між народом як старі книги, шляхетські дипльоми на пергаміні, давна селянська ноша, посудина з дерева і глини, яку на наших очах витискають чужі фабрикати, дорогоцінні скарби устної словесности (пословиці, пісні, казки, перекази про Довбуша, опришків, домовів і т. д.) архаїчні слова й обороти. Вдячне поле до розсліду топографічних назв (місцевостей, назви поодиноких піль в селі, назви гір, рік), та замітні перекази звязані з ними назвами і т. д.

Побажані є спомини і всякого рода матеріяли, що відносяться до визвольної боротьби українського народа а в першій мірі УГА і участи в ній бойків.

Підписана Старшина з доручення загальних зборів звертається отсим до цілого українського громадянства а в першу чергу до бойків і бойкинь з закликом: памятайте при кождій нагоді про Т-во „Бойківщину" а приобирані предмети посилайте (під адресою: Т-во „Бойківщина" в Самборі, до рук адв. д-ра В. Гуркевича) та вступайте в члени Т-ва. Вписове виносить 1 зол., а річна вкладка 12 зол. (для замісцевих може бути обнижена на 6 зол.).

Зокрема звертаємося до молоді середних шкіл, щоби час ферій використала на приобирування давніх памяток, вишивок, народньої ноші, робила знимки характеристичних типів бойківського племени і види з природи.

Самбір, дня 4. липня 1928 р.

ЗА СТАРШИНУ Т-ВА „БОЙКІВЩИНА" В САМБОРІ:

Д-р В. Гуркевич, голова. **Д-р Мих. Скорик,** секретар.

З театру.

„Страшний двір", опера Монюшки у Міському Театрі.

В пятницю минулого тижня виставила львівська опера мельодійний твір Монюшки „Страшний двір". Ця опера не нова і не визначається надто великими мистецькими вальорами, але для нас на цей раз вистава ця цікава тим, що при пульті капельмайстра був наш молодий музика п. **Лев Туркевич.**

Вистава пройшла без проби і незважаючи на те молодий дирігент вивязався зі свого завдання з повним успіхом, при чім слід підкреслити великий його орієнтаційний хист та добру дирігентську техніку, що яскраво виявилася передовсім при великих ансамблях. Правда, в одному чи в двох місцях (другого акту) дав себе дебютант унести темпераментові. Одначе це помітне було тільки для дуже чутковуха. На загал виступ був уповні вдатний і публика приняла його якнайкраще, доказом чого були вручені йому квіти. **Н. Н.**

Зі спортового життя.

Україна—Екран.

Заповіджені на неділю 29. липня змагання за мист. Б-кл. між Україною II. і Екраном II. не відбулися тому, що Екран не явився. Україна II. дістала 2 пункти (3:0) і провадить тепер у мистецтві Б-кл. (резерв).

Змагання України І. в Бориславі.

Україна І. виїжджає на суботу і неділю 4. і 5. серпня до Борислава, де розіграє приятельські змагання з „Ропником".

Мистецтва Ліги.

В неділю 29. липня почалися вже розгривки 2 тури за мистецтво Ліги:

Погонь—Рух 3:1 (2:0).
І. Ф. Ц.—Т. К. С. 4:3 (1:2).
Варта—Л. К. С. 3:2 (3:2).
Легія—Шлеськ 3:1 (1:0).
Туристи—Чорні 3:0 (0:0)

і нерозіграні змагання ще за першу туру Висла—Гасмонея 1:0 (0:0).

У мистецтві Ліги провадить дальше Варта (Познань).

Місцеві вислід.

Змагання за вхід до кл. А:
Орел Біла — Світоль 4:2 (0:2).
Змагання за вхід до кл. Б:

Графіка—Рекорд 11:2 (7:1)
Станиславів. Ревера—Лехія 3:1 (2:1).

ОПОВІСТКИ.

„Вертеп Наших Днів", Галактіона Чіпки і Ле-де:

Підволочиска,	середа	1/8	
Скалат,	четвер	2/8	
Теребовля,	пятниця	3/8	
Копичинці,	субота	5/8	
Борщів,	неділя	6/8	82 2—3

Новий Український Театр під дир. Панаса Карабіневича.

Вигода:
1.VIII. Ґейша.
2.VIII. Маруся Богуславка.

Велдіж:
3.VIII. Циганка Аза.
4.VIII. Ґейша.
5.VIII. Маруся Богуславка.

Долина:
6.VIII. Казка Старого Млина.
7.VIII. Маруся Богуславка.

Брошнів: 8.VIII. Маруся Богуславка.
Рожнітів: 9.VIII. Маруся Богуславка.

Перегінсько:
10.VIII. Ґейша.
11.VIII. Вихрест.
12.VIII. Маруся Богуславка.

Надзвичайні датки на ратунок „Рідної Школи" зложили Вп. П. радн. Ілля Кокорудз, ем. дир. гімн. — Дора 100 зол., дир. Володимир Кузьмович — Янчин 10 зол. і взиває: Д-ра С. Витвицького і Д-ра В. Паплавського з Дрогобича, Мирона Луцького в Янчині і Д-ра Я. Селезінку в Радехові. Кооперативу „Селянська Спілка" в Костільниках (Бучач) з нагоди Кооперативного Свята 15 зол. і взиває всі Кооперативи. кооп. „Зоря" в Броварах (Бучач) 8 зол.

На „Рідну Школу" зложили ВП. учениці III. кл. дів. гімн. в Тернополі 39 зол., замість памяткової річи свому господареви класи п. проф. Іллі Посмітюхови. Дмитро Великанович, посол 5 зол. замість желань з нагоди вінчання інж. Ярослава Середи. — Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа. 133 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха**, Львів, пл. Марійська 5. — З провінції просимо реперації присилати почтою. — Старомодні дамські годинники перероблюємо на ручні. 3 б 104-?

ФОРТЕПЯН короткий за зол. 1500 продасть „Монюшко" Зіморовича ч. 10. 169 1-2

КРИНИЦЯ ПАНСІОН „ЛЕСНІЧАНКА" поручає на серпень ще кілька комнат сонячних, бальконових з першорядним удержанням. 170 1—2

MICHELIN Goodyear і Firestone самоходові і мотоциклеві опони по значно знижених цінах. „БЕГАТЕ" Пілсудського 27. 167 1-1

УКІНЧЕНИЙ правник з докторатом пошукує заняття. Ласкаві зголошення приймає Адміністрація під „Початкуючий". 166 1—5

УКРАЇНСЬКІ ПАННОЧКИ! Користайте з нагоди, щоби познакомитись з винятково солідним і під кождим оглядом інтересним кавалером, що шукає дружини. Лише гарні душею і тілом панни зводять прислати дані про себе зі світлиною на адресу: Адміністрація „Діла" для Естета". 159 3—3

МОДНІ бранзолетки, також іншу біжутерію поручає дешево Домбровскі-Розважевскі, Львів (Готель Жоржа), Тел. 27—29. 2481 6—?

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Д-р Р. Несторович
ординує у внутрішних і жіночих недугах
ПЕРЕМИШЛЬ, вул. Францішканська 37/II. (Площа на Брамі)
161 2—5

Спеціяліст недуг легінів, серця і желудка
Д-р Фелікс Ган
Львів, Городецька 46.
2353 Пересвітлення Рентгеном. 21—24

Спеціяліст шкірних і венеричних недуг д-р І. Мунд б. сек. від. і львів. шпит. ординує від 8—10, 2—6 в неділю від 9—1. Львів, Ясника 1, ріг вул. Пілсудського (Панської). Тел. 48-01. 163 1—1

Оголошується
КОНКУРС
на посади:
1) вчителя природознавства та фізики з хемією в старших клясах — разом 28 лекцій тижнево;
2) — історії та географії Польщі — разом 22 лекції тижнево;
3) — польської мови — 33 лекції.
Вимагається: 1) повні кваліфікації або принаймні міністерський дозвіл на навчання, 2) посвідку горожанства і 3) curriculum vitae. Адреса: Луцьк на Волині, вул. Сенкевича ч. 21. Дирекція української гімназії. 157 2—3

На сплати і за готівку. Меблі всілякого рода, також отамани, канапи, складані ліжка і подеві, сальонові гарнітури, вклади і матераці найдешевше в ДОРОТЕУМ вул. Сапіги 34, тел. 15-01. 164

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.